

UCHWAŁA

Dnia 14 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

Ławnik Marek Molczyk

Protokolant Karolina Majewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 14 czerwca 2024 r.

zażalenia sędziego Sądu Rejonowego w Ś. – **R. P.**,

na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 30 października 2023 r., sygn. akt [...], w przedmiocie zawieszenia sędziego w czynnościach służbowych i obniżenia mu wynagrodzenia na czas trwania zawieszenia

uchwalił:

utrzymać w mocy zaskarżoną uchwałę

UZASADNIENIE

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego dla okręgu Sądu Okręgowego w P. w dniu 26 maja 2022 r. wniósł o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej wobec sędziego Sądu Rejonowego w Ś. – R. P. zarzucając mu popełnienie 17 czynów z art. 107 § 1 i 5 u.s.p.

W toku postępowania dyscyplinarnego, Prezes Sądu Rejonowego w Ś. pismem z dnia 29 maja 2023 r. zwrócił się do Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...], sygn. [...] o podjęcie uchwały o zawieszeniu w czynnościach służbowych sędziego Sądu Rejonowego w Ś. – R. P., na podstawie art. 129 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (k. 106), wskazując, że sędzia od kilku lat zaprzestał wykonywania obowiązków służbowych w Sądzie Rejonowym w Ś., jednakże formalnie nadal piastuje urząd Sędziego, czego następstwem jest dekretowanie do jego referatu spraw w ramach I Wydziału Cywilnego. Według Prezesa Sądu Rejonowego w Ś., za potrzebą wydania uchwały o zawieszeniu sędziego przemawia także konieczność rozlosowania referatu tego sędziego, aby móc nadać bieg sprawom.

Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w [...] uchwałą z dnia 30 października 2023 r., wydaną w trybie art. 129 § 1 u.s.p., zawiesił w czynnościach służbowych sędziego Sądu Rejonowego w Ś. – R. P. oraz na podstawie art. 129 § 3 u.s.p. obniżył mu wynagrodzenie o 40 % na czas trwania zawieszenia.

W uzasadnieniu uchwały, Sąd Dyscyplinarny, powołując się na wystąpienie Prezesa Sądu Rejonowego w Ś. oraz wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów z akt spraw o repertorium „S” stanowiących postanowienia Sądu Okręgowego w P. wraz z uzasadnieniami, w których uwzględniono skargi o stwierdzenie przewlekłości postępowań we wszystkich objętych zarzutami sprawach z referatu obwinionego, w wysokim stopniu uprawdopodobnia popełnienie zarzucanych obwinionemu przewinień dyscyplinarnych z art. 107 § 1 pkt. 1 i 5 u.s.p., tj. oczywistej i rażącej obrazy przepisów

prawa i uchybienia godności urzędu, gdyż w sposób oczywisty narusza powagę sądu i godność urzędu sędziego, narażając Skarbu Państwa na znaczne i niepotrzebne koszty, a strony na różnego rodzaju niedogodności.

Ponadto, Sąd Dyscyplinarny wskazał, że sędzia został już kilkakrotnie ukarany w toku postępowań dyscyplinarnych, za każdym razem na karę obniżenia wynagrodzenia.

Takie nagromadzenie czynników negatywnych, przy uwzględnieniu, że stan zaległości obciążających sędziego jest długotrwały, a stosunek sędziego do poleceń zmierzających do poprawy sytuacji był negatywny, Sąd Dyscyplinarny uznał, że zachodzi konieczność zawieszenia sędziego R. P. w czynnościach służbowych, zaś orzeczona wysokość obniżenia wynagrodzenia „czyni zadość względom”, dla których wprowadzone zostało unormowanie w § 3 art. 129 u.s.p.

Zażalenie na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego złożył sędzia Sądu Rejonowego R. P. podnosząc m.in., że w uzasadnieniu uchwały nie wyjaśniono przekonywująco dlaczego miałyby dojść do jego zawieszenia szczególnie w kontekście uchwały z dnia 14 września 2022 r., sygn. akt I ZZ 2/22, w której wskazano, że zawieszenie sędziego w obowiązkach służbowych jest głęboką ingerencją w uprawnienia sędziego i należy je stosować jedynie wyjątkowo, gdy ciężar gatunkowy zarzutów uniemożliwia wykonywanie przez niego czynności służbowych bez realnego narażenia na szwank wizerunku i powagi sądu. Z tych względów sędzia wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniesione zażalenie jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że uchwała Sądu Dyscyplinarnego podejmowana na podstawie art. 129 § 1 u.s.p. zapada na wstępnym etapie postępowania, w którym brak jest jeszcze rozstrzygnięć w kwestiach obejmujących podstawy faktyczne i prawne ewentualnej przyszłej odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionego sędziego. Dlatego dla zastosowania tego środka wystarczające jest wykazanie, że dowody istniejące na tym etapie postępowania wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez sędziego przewinienia dyscyplinarnego (zob. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2008 r., SNO 65/08).

Niewątpliwie, na gruncie niniejszej sprawy, materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy w postaci postanowień Sądu Okręgowego uwzględniających skargi na przewlekłość postępowań w sprawach przydzielanych do referatu sędziego R. P., czy również negatywna opinia Prezesa Sądu Rejonowego w Ś. dot. oceny przebiegu pracy zawodowej obwinionego i jego stosunku do obowiązków służbowych – inicjująca niejako niniejszą sprawę - stanowiły miarodajną i wystarczającą podstawę do uznania za uprawdopodobnione, że sędzia dopuścił się przewinienia służbowego w rozumieniu art. 107 § 1 i 5 u.s.p.

Oceny tej nie może zmienić okoliczność wskazana w zażaleniu zamierzająca do wykazania, że w ostatnim czasie sędzia ten dołożył wszelkich starań dla usunięcia skutków wcześniejszych zaległości, gdyż nie niweczą one przesłanek odpowiedzialności dyscyplinarnej z tytułu popełnienia przewinienia służbowego, polegającego na dopuszczeniu się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa. Co

więcej, należy mieć na uwadze, że w postępowaniu w przedmiocie zawieszenia sędziego w trybie art. 129 § 1 u.s.p. (przeciwko któremu wszczęto postępowanie dyscyplinarne), sąd dyscyplinarny nie rozstrzyga o zasadności zarzutów z postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, a jedynie o zasadności odsunięcia sędziego od wykonywania czynności służbowych w związku ze sformułowanymi zarzutami (zob. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2008 r., sygn. SNO 79/08, z dnia 7 kwietnia 2009 r., sygn. SNO 20/09)

Z powyższych względów Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżoną uchwałę w mocy.

[M. T.]

[ms]